

เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดชำขาวถ้ำยาว จ.ขอนแก่น

เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒

เมรุ

การทำเมรุอย่างที่ไปถ่ายภาพผมมานั้น อันนั้นผมอนุโลมเฉย ๆ นะ เราพูดจริง ๆ สำหรับเราเองเราไม่อยากจะ เราพูดให้ฟัง ฟังน้องทั้งหลายฟังนะ จิตเรานี้ตั้งครอบโลกธาตุมาได้ ๔๙ ปีนี้แล้ว ตั้งใจฟังให้ดี ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓ บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร จิตเราฟังกิเลสขาดสะบั้นลงจากใจบนหลังเขาลูกนั้น กระทบทั่วแดนโลกธาตุ เวลา ๕ ทุ่มเป็งพอดี เราจึงไม่อยากจะ เพราะธรรมชาตินี้ตั้งขึ้นเอง กระทบไปทั่วดินแดน เทวบุตรเทวดา เราไม่พูดเฉย ๆ ฟังจะมาพูดวันนี้ พระพุทธเจ้าเป็นยังไงเรกราบราบเลย

ที่พระพุทธเจ้าท่านว่า ทสสหัสสี โลกธาตุ สงฺกมฺปิ สงฺกมฺปิ สมฺปเวธึ อปฺปมา โณ จ โอาหาโร โอาภาโส โลเก ปาตุโรหสิ ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตรแสดงไว้ว่า หมิ่นโลกธาตุ ฟังซิ ไม่ใช่สามแดนโลกธาตุ หมิ่นโลกธาตุสะท้อนสะท้อนหวั่นไหวเป็นเสียงเดียวกันหมด แปลออกจากภาษาบาลี อานุภาพแห่งธรรมของพระพุทธเจ้าที่กระจายครอบโลกธาตุนั้น อานุภาพของเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลายสู้ไม่ได้เลย เทวานัน เทวานุภาว แสดงในบทต่อท้ายกัน อานุภาพแห่งธรรมพระพุทธเจ้าแสดงนั้นเรกราบราบเลยเทียว ก็มันเป็นขึ้นในเราตัวเท่าหนูนี้ มันก็กระทบเต็มภูมิของเราที่वासนา้อยเราก็เป็นเครื่องยืนยันในเรื่องเหล่านี้ได้อย่างสมบูรณ์ เต็มกำลังवासนาของเรา เราไม่สะทกสะท้านไม่หวั่นไหวว่า พระพุทธเจ้าจะไม่เป็นอย่างนั้น คือเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เป็นอย่างที่แสดงไว้ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

นี่ละอำนาจของกิเลสมันครองหัวใจ ทำให้มืดมืดปิดตาไปหมดเลย โลกธาตุนี่เป็นโลกธาตุของกิเลสครอบงำไว้ ไม่ให้มีสีแสงอานุภาพอะไรเหนือมันได้เลย พอธรรมพืดหัวมันขาดสะบั้นลงจากจิตเท่านั้น จิตดีดขึ้น โลกธาตุไหวเลย ฟังซิ ดั่งไหม ดั่งอยู่ในหัวใจนั้นนะไม่ได้ดังที่ไหน นี่เรียกว่ามันดังมาแล้วในหัวใจนี้ตามวันเวลาสถานที่ที่บอกนั้น เป็นเวลา ๔๙ ปีนี้ละมัง

คำพูดอย่างนี้เราก็ไม่เคยพูดที่ไหน นี่มันเกี่ยวกับศพกับเมรุที่เกี่ยวข้องกับเรา เรา มาพูดเฉย ๆ ว่า ที่เราทำเมรุไว้นั้นเราทำเมรุแบบพอนผัน คือยังไงมันก็ดังละ ว่าอย่างนั้นเลย หลวงตาบ้วนนี้ตั้งแน่ ๆ ว่างั้นเลย จะปิดไว้ก็เหมือนเอาใบบัวปิดข้างทั้งตัวจะปิดไม่อยู่ ไม่ให้ดัง การเผาศพเผาเมรุ แม้ความตายจะเป็นเหมือนกบเหมือนเขียดเหมือนปูเหมือนปลาก็ตาม แต่เรื่องที่จะเกี่ยวข้องกับความตายของเรานี้จะไม่เหมือนกบเหมือนเขียด มันจะต้องกระทบแน่ ๆ เราจึงอนุโลมให้ทำเมรุขนาดนั้น

ถ้าปล่อยให้ทำตามเรื่องโลกสงสารแล้ว เมรุเรานี้จะหุหุราฟูฟ่า สละเงินทองข้าวของมากที่สุด เต็มไปหมดเลย เพราะฉะนั้นเราจึงทำบีบบังคับเอาไว้ฐานอนุโลม ให้เป็นเมรุฐานเท่านั้น ไม่ให้มากกว่านั้น ถ้าเราปล่อยแล้วมันจะกระเทือนไปหมด เราถึงบีบบังคับนั้นเอาไว้ให้ทำอย่างนี้ นี่เป็นอนุโลมนะ

ถ้าธรรมดาเราแล้วกับเขียดปูปลาตายยังไงเผายังไง เราตายจะเผาแบบเดียวกัน ไม่เห็นแปลกต่างอะไรความเป็นกับความตาย คนกับสัตว์ตายได้เหมือนกัน ตายแล้วหมดคุณค่าไปเหมือนกัน เราตายแล้วก็ให้เป็นแบบนั้น เผาที่ไหนก็ตาม ไม่เผาที่ไหนก็ตาม เราไม่ได้สนใจกับสิ่งเหล่านี้เลย เพราะเราพอทุกอย่างมาแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม เรื่องศพเรื่องเมรุนี้เป็นถึงขยะ คือจิตมาอาศัยร่างถึงขยะนี้ทำประโยชน์ให้โลกพอประมาณเท่านั้น เมื่อถึงกาลเวลาของมันแล้ว ถึงขยะนี้ซึ่งเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ทำประโยชน์ให้โลก จากธรรมที่เป็นเจ้าของ ก็ปล่อยมันเลย เราไม่สนใจ เราพอทุกอย่างแล้วในสามแดนโลกธาตุนี้ เราไม่เคยมีความสัมผัสสัมพันธ์กับอะไร จึงเรียกว่าพอการเผาศพเผาเมรุนี้เกี่ยวกับโลก เราจึงอนุโลมให้ทำอย่างนั้นเป็นอย่างมาก อย่างที่เราทำไว้นั้น

นี่ละเราพูดให้เป็นคติตัวอย่างแก่เราและแก่โลกผู้มุ่งต่ออรรถต่อธรรม ไม่ฟังเพื่อเห่อเหิม ไม่ให้กิเลสเข้ามาตีตลาด พระองค์หนึ่งครุบาอาจารย์องค์หนึ่งตายนี้ กิเลสเข้าไปตีตลาด ทหารายได้รายร่ำรายรวบโกยทุกอย่างทุกอย่าง ทูจจริตไปเสียแทบทั้งนั้น ไม่ค่อยจะมีสุจริตจิตเป็นอรรถเป็นธรรมอะไรเลย อาศัยศาสนาอาศัยครุบาอาจารย์แต่ละองค์ตายนั่นละ จะหาทางกอบโกย กิเลสตีตลาดแหลกหมด เรากลัวมากที่สุดอันนี้เราจึงกั้นกวางเอาไว้ เพราะฉะนั้นเวลาเราตายนี้เราก็ประกาศก้องไว้แล้ว ให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายทราบทั่วกันว่า เวลาที่เรามีชีวิตอยู่เราจะทำประโยชน์ให้เต็มกำลังความสามารถของเรา

เริ่มต้นตั้งแต่เราลงจากเวที คือที่รบกับกิเลสบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ หมู่เพื่อนเกาะพริบตั้งแต่บัดนั้น แยกตัวไม่ออกเลย ขโมยไปอยู่ที่ไหน ๆ ในป่าในเขา เราเป็นตัวที่หนึ่งตัวขโมยหนีจากหมู่จากเพื่อน ขโมยแทบล้มแทบตาย กลางค้ำกลางคั่นหนีจากหมู่จากเพื่อน เพราะไม่อย่างกังวลกับอะไร อยากอยู่คนเดียวสบาย ๆ พอถึงวันตายเท่านั้นเราพอแล้ว แล้วก็หลบหลีกปลีกตัว ไปที่ไหนเข้าป่าไหนเขาลูกไหนถ้ำใด ไม้ว่ากลางวันกลางคืนเราขโมยหนีจากหมู่เพื่อนไปได้ทุกเวล่าเวลาที่มีโอกาส เช่นเวลากลางวันหมู่เพื่อนไปเกาะเรา พอมีช่องว่างพอจะไปได้ เตรียมของเตรียมบริขารเรียบร้อย ลับ ๆ เพราะอยู่ในป่าในเขาใครจะไปรู้ไปเห็น พระต่างองค์ต่างอยู่หนุน ๆ ไกล ๆ หนุน เราก็ออยู่ของเรา

นั่นแหละเราก็เตรียมบริวารไว้แล้วก็เดินจากตุลาตเลาของพระ ถ้าพระยังทราบว่าจะขโมยหนืออยู่เราก็งยังไม่ขโมย เพราะธรรมดาขโมยจะเอาเวลาเจ้าของสมบัติเปลอ อันนี้เราก็จะเอาเวลาพระเปลอ พอเตรียมของเรียบร้อยแล้วก็เดินจากโน้นจากนี้ผ่านไป ผ่านมาตุลาตเลา เห็นองค์นั้นเดินจงกรมอยู่ องค์นั้นนั่งสมาธิอยู่ ดูไม่มีใครสนใจกับเรา แล้วก็ต้อม ๆ กลับมาสะพายบาตรออกทางไม่มีพระ นี่เรียกว่าขโมยแล้วนี่

เมื่อออกไปแล้วก็ไปหาที่อยู่เจ้าของนั่นแหละ แต่มันสำคัญที่บาตรนี้มันมีแต่บาตรเปล่า ๆ ไป ไปไหนก็ต้องออกบิณฑบาตนั่นแหละ ประชาชนญาติโยมเขาก็เห็น ที่นี้พระก็ติดสอยห้อยตามซอกแซกสอดหาอยู่เรื่อย แล้วก็ไปทราบจนได้ว่าอยู่ที่นั่นที่นี้ ไปอยู่อย่างมาสองอาทิตย์ อ้าว องค์นี้โผล่ไปแล้ว เดี่ยวองค์นั้นโผล่มาแล้ว องค์นี้โผล่มาแล้ว เดี่ยวก็เต็มป่าเขานั่นแหละ เอาอีกแล้ว ไปอยู่ที่ไหนก็แบบเดียวกัน เอาออกจากนี้ขโมยไปนั่นอีก มีแต่แบบขโมยนี้ไม่รู้กี่ครั้งกี่หน เราทำมาอย่างนี้

ไปอยู่ในถ้ำในเขาตามเห็นหมดพระนะ เพราะฉะนั้นเราจึงยกย่องให้พระว่า ฟังคำยกย่องพระนะ เราจึงยกย่องให้พระว่า พระนี้จุมุกดีกว่าหมา หมาสู้ไม่ได้ หมามันวิ่งติดตามกลิ่นโน้นกลิ่นนี้ ไม่เห็นแล้วมันก็กลับคืนมาหาเจ้าของมันเสีย พระนี้ไม่ยอมคืนอยู่ในป่าไหนถ้ำไหนเขาลูกไหนลึกขนาดไหน ติดตามเห็นหมด แสดงว่าพระนี้จุมุกดีกว่าหมา เราเลยยกย่องพระว่าเก่ง คือจุมุกพระนี้ดีกว่าหมา หมาสู้ไม่ได้

นี่แหละเหตุที่จะได้เกี่ยวข้องกับหมู่กับเพื่อน เพราะเกาะติด ๆ พริบ ๆ นั่นก็เป็นปีที่เผาศพพ่อแม่ครูจารย์มั่นด้วย เป็นเวลาพระว่าเหว่มากที่สุดด้วย พ่อแม่ครูจารย์มรณภาพไปนี้ ไหวไปหมดในวงกรรมฐาน สะเทือนไปหมดเลย เราก้เข็ดก็หลาบในการปราศจาก หรือในการที่ครูบาอาจารย์พลัดพรากจากไปแต่ละองค์ ๆ เป็นอาจารย์ที่สำคัญ ๆ นี้ เป็นแม่เหล็กอันสำคัญมากทีเดียว

อย่างหลวงปู่มั่นเรามรณภาพไปนี้กระเทือนหมดในวงกรรมฐานเรา เกาะกันไม่ติดได้สี่ห้าปี พระกรรมฐานระเห่ร้อนวิงวุ่นหาครูหาอาจารย์ องค์ไหนท่านก็อยู่ตามลำพังของท่าน อยู่ในป่านั้นเขาลูกนี้ เกาะก็ยังไม่ติด วิงวุ่นหากัน จนกระทั่งสี่ห้าปีมานี้ครูบาอาจารย์ก็มาตั้งเป็นหลักเป็นแหล่ง เช่น หลวงปู่ฝั้นก็เริ่มเข้ามาอยู่วัดอุดมสมพร หลวงปู่ขาวก็เริ่มมาอยู่วัดถ้ำกลองเพล ที่นี้เราก็เริ่มมาสร้างวัดป่าบ้านตาด หาที่เกาะก็เกาะติดเป็นกลุ่มเป็นก้อนขึ้นมา

นี่เรื่องครูบาอาจารย์องค์สำคัญแต่ละองค์นี้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นแม่เหล็กเครื่องดึงดูดโดยหลักธรรมชาติ ไม่ต้องมีใครบอกหากเป็นเองในหัวใจของคนผู้เสาะแสวงหาอรุณาธรรมนั้นแล เราก้ถูกเกาะติดมาตั้งแต่โน้นจนกระทั่งปานนี้แหละ ตั้งแต่ปี ๙๓ เรื่อยมา เพราะมาสร้างวัดป่าบ้านตาดนี้ ก็ทำประโยชน์เรื่อยมา ๆ มีเท่าไรหมด

ในวัดป่าบ้านตาด ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเราตลอดมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด เพราะอำนาจแห่งความเมตตาภาวนาดื้อนออกทำประโยชน์จนหมดไม่มีเหลือเลย จนกระทั่งทุกวันนี้ไม่เคยมีอะไรเหลือติดเนื้อติดตัวตลอดมา

การสงเคราะห์สงหาคนทุกข์คนจนไม่มีประมาณ ทั่วทุกภาคในเมืองไทยของเรา คือสงเคราะห์คนทุกข์คนจนที่จนตรอกจนมุมจริง ๆ แล้วเราช่วย ช่วยไปเรื่อย ๆ อันนี้ไม่ค่อยได้พูด เพราะเรารักชาติศักดิ์ศรีของผู้รับการสงเคราะห์จากเรา เราจึงไม่พูดสงเคราะห์แล้วเหมือนไม่ได้สงเคราะห์ ผ่านไป ๆ เจียบไปเลย ๆ ถ้าหากว่ารายได้ที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์เขาออกเขาประกาศ เราไปดูสภาพตามที่หนังสือพิมพ์เขาบอกแล้ว อย่างนั้นเราสงเคราะห์แล้วเราจะพูดบ้างก็ได้ไม่ขัดข้อง แต่เรื่องเราสงเคราะห์คนทุกข์คนจนเป็นรายบุคคล ๆ นี้เป็นเรื่องส่วนตัว เป็นเรื่องของบุคคล เราไม่เคยบอกเคยกล่าวใครเลย สงเคราะห์มายน้อยเพียงไรก็ผ่านไป ๆ เหมือนไม่ได้สงเคราะห์ เราก็กทำอย่างนี้ตลอดมา

ทุกภาคนะไม่ใช่ภาคหนึ่งภาคเดียว ทั่วประเทศไทย สงเคราะห์แบบนี้สงเคราะห์เรื่อยมา เป็นแต่เพียงว่าไม่ระบุชื่อเท่านั้น บอกได้แต่ว่าสงเคราะห์คนทุกข์คนจน จากนั้นก็สร้างโรงร่ำโรงเรียน ไม่มีประมาณโรงเรียน ไม่ทราบกี่หลัง สถานสงเคราะห์ ที่ราชการต่าง ๆ ที่มาขอความช่วยเหลือจากเรา จนกระทั่งก้าวเข้าสู่โรงพยาบาลเรื่อยมา เวลาที่โรงพยาบาลก็ได้ตั้งร้อยกว่าโรงแล้ว

นี่ละเงินที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมาทั้งหมดนี้เราไม่ได้เอาไปใช้อะไร สำหรับส่วนตัวเราแล้วเราอยากจะพูดว่าเราไม่ได้ใช้ เพราะอะไรก็เหลือเพื่อทุกอย่าง บรรดาศรัทธาญาติโยมนำมาถวายไม่อดไม่อัน เต็มวัดเต็มวาอยู่ตลอดเวลา มีแต่นำออกกระจาย เสียสละไปวัดนั้นวัดนี้ ที่นั่นที่นี้ ที่มีความจนตรอกจนมุมและจำเป็น เรียกร้องหาความช่วยเหลือ เราก็กช่วยเหลือเรื่อยไปตลอดมา จนกระทั่งได้มาช่วยชาติบ้านเมืองนี้ก็เพราะความเมตตาล้วน ๆ นั่นเองไม่ใช่อะไร จึงได้หันออกมา ที่นี้เราก็กช่วยเต็มกำลังความสามารถของเรา

ไปที่ไหนเราก็กไป เกือบทั่วประเทศไทยแล้วที่เราไปเทศนาว่าการในบั้นแก่นี้ ปี ๔๑ มหาปี ๔๒ นี้เป็นปีเปิดโลกธาตุจากหัวใจของเรา ให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้ทราบทั่วกัน โดยไม่มีความสะทกสะท้านหัวใจกับสมมุติใด ๆ ในสามแดนโลกธาตุนี้ เราไม่เคยกลัวเราไม่เคยกลัวกับสิ่งใดทั้งนั้น เป็นธรรมล้วน ๆ ออกแผ่กระจาย แนะนำสั่งสอนพี่น้องชาวพุทธทั่ว ๆ ไปตลอดมา นี้เราก็กทำอย่างนี้ เวลาที่กำลังนำชาติอยู่ด้วยความเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง สังขารร่างกายจิตใจอรรถธรรม มีเท่าไรก็ทุ่มออก ๆ เพื่อ

ช่วยชาติบ้านเมืองของเรา นี่เวลามีชีวิตอยู่เราจะช่วยอย่างนี้เต็มความสามารถตลอด จนกระทั่งถึงว่าเราเป็นไปไม่ได้แล้ว ก็ปล่อยลงตามสภาพของชั้นนี้

ที่นี้เมื่อวาระสุดท้ายเราตายลงไปแล้ว เราได้ประกาศไว้เรียบร้อยแล้วอย่างไม่มีเคลือบแคลงใจไปไหนเลยว่า ในงานศพของเรานี้ ที่ใครก็ตามมาบริจาคจากชาวพุทธของเรา มาบริจาคเพื่อเผาศพของหลวงตาบวนี้ เราจะตั้งคณะกรรมการที่บริสุทธิ์ยุติธรรมขึ้นมา ให้เก็บหอมรอมริบเงินจำนวนนี้ทั้งหมด เสร็จเรียบร้อยแล้วนำเข้าสู่คลังหลวง เป็นวาระสุดท้ายของเรา เราจะไม่นำเงินเหล่านี้ไปเผาศพหลวงตาบวเป็นอันขาด

เพราะการเผาศพเราจะเผาด้วยไฟ เราไม่ได้เผาด้วยเงินด้วยสมบัติอื่นใด จะเผาด้วยไฟเหมือนโลกทั่ว ๆ ไปเขาเผากัน เงินจำนวนนี้ทั้งหมดเราจะยกเข้าสู่คลังหลวง เพื่อช่วยชาติเป็นวาระสุดท้ายแห่งชั้นนี้ของเราที่ทำประโยชน์แก่ชาติ มาถึงขั้นสุดท้ายปลายแดนในคราวนี้ จึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า นี่แลคือความเสียสละของเราที่มีต่อโลกมีมาอย่างนี้ เราจึงอุทิศสำหรับพยายามเรื่อยมาอย่างนี้แหละ

ที่นี้ในงานศพของเรานี้มันจะเป็นปัญหาอันใหญ่หลวง เราคิดไว้หมด เคยคิดมาเรียบร้อยแล้วทุกอย่าง คิดอะไรไม่เห็นมีอะไรผิดพลาดที่จะคัดค้านความคิดของตนว่า เราคิดอย่างนั้นเราดำเนินหรือทำอย่างนั้นผิดไป อย่างนี้เราไม่เคยปรากฏ อันนี้เราก็คิดอย่างนั้นเรียบร้อยแล้วว่า งานศพของเรานี้จะเป็นงานตลาดหลวงแห่งกิเลส ที่จะเข้าดีกอบโกยเอาสมบัติเงินทองประเภทต่าง ๆ เข้าสู่พุงหลวงของตัว ๆ ด้วยแรงแสดงลูบไล้ต่าง ๆ นี่เป็นไปไม่ได้ไม่สงสัย เพราะโลกนี้มันสกปรกด้วยกิเลสโดยอาศัยศาสนา เฉพาะอย่างยิ่งอาศัยศพหลวงตาบว มาบริจาคแล้วก็จะหาทางกอบโกยไป

เพราะฉะนั้นเราจึงต้องกันทางเหล่านี้ที่จะไหลลลามแห่งความสกปรก และความฉิบหายแห่งสมบัติของชาติ ที่เราจะนำเข้าสู่ชาตินี้ ให้ห่างออกไปไม่ให้เข้ามา เราจะต้องตั้งคณะกรรมการขึ้น เวลานี้เราก็ได้บอกแล้ว เวลาเราตายให้เป็นอย่างนั้นอย่าเป็นอย่างอื่น เป็นไปไม่ได้ คือให้ตั้งคณะกรรมการที่บริสุทธิ์ยุติธรรมขึ้นมา เงินที่ใครมาบริจาคจากที่ไหน ๆ ให้คณะกรรมการนี้เก็บเรียบร้อยแล้ว เสร็จแล้วก็ให้เข้าสู่คลังหลวงหมดทุกบาททุกสตางค์ ศพหลวงตาบวจะเผาด้วยไฟเท่านั้น ไม่เผาด้วยอย่างอื่น นี่เป็นวาระสุดท้ายที่เราทำประโยชน์ให้แก่โลก เฉพาะอย่างยิ่งชาวไทยของเรา ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอาไว้

เพราะฉะนั้นงานศพหลวงตาบวนี้ หลวงตาบวไม่ยกตั้ง เพราะดังมาสะท้อนโลกธาตุมาอย่างลึกลับ มนุษย์ไม่เห็นเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลายเห็นมานานแล้ว ไม่ใช่ธรรมดาณะ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เราพูดเปิดหัวอกเราประสานกันมาตลอดเวลา แต่เราไม่เคยนำมาพูด เพราะพูดให้มนุษย์ฟังก็ต้องพูดภาษามนุษย์อย่างนี้ถึงจะฟังกัน

ได้ พูดภาษาของเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม มนุษย์ชี้ همینเรานี่ฟังไม่ได้ว่านั่นเลย พวกนั้นไม่มีชี้ ชี้ไม่ همینฟังได้ พวกกันฟังให้ตื่นะ

วันนี้เป็นวันเปิดอีกกระทงหนึ่งให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ โดยที่เราเก็บมานานแล้ว ประสับประสานกับสัตว์โลกนี้มามากน้อยเพียงไร เราจะทราบระหว่างเรากับสัตว์โลกที่พอรู้เรื่องราว สงเคราะห์สงหากันได้ เราสงเคราะห์ไป ไม่มาเกี่ยวกับมนุษย์เราก็ไม่มาพูด แต่อันใดที่เกี่ยวกับมนุษย์ดังที่พูดอยู่เวลานี้ก็มาพูด เช่นอย่างพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายช่วยชาติบ้านเมือง ตลอดถึงการแนะนำสั่งสอนทางด้านจิตใจ ซึ่งห่างเหินกับศีลธรรมมากต่อมากเราก็เตือน เน้นหนักในจุดนี้มากที่สุด เราก็สอนเราก็เน้น นี่คือภาษาของมนุษย์ที่ควรจะสอนกันได้ในแง่ใด เราก็นำมาสอน

สอนเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลาย เราไม่ได้นำแง่นี้มาสอน เป็นเรื่องระหว่างเรากับสิ่งเหล่านั้นโดยเฉพาะ ๆ เท่านั้น แต่เราก็ไม่เคยพูดให้ใครฟัง เพราะไม่ใช่วิสัยของมนุษย์และมีวิสัยของเราที่จะนำมาพูด พูดหาอะไร นี่เพียงเปิดแยมออกไปให้รู้เรื่องราวว่า งานของเราที่ทำประโยชน์ให้โลกนี้มากขนาดไหน อย่ามาว่าแต่งงานที่ทำแก่มนุษย์เลย เทวดาอินทร์พรหมประสานกันหมด ขนาดนั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร พี่น้องทั้งหลายกรุณาทราบ

ในหัวใจของหลวงตาบ้วนนี้ก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่า จะรู้ได้เห็นจะเป็นขึ้นมาอย่างนั้นภายในหัวใจตัวเอง ถึงขนาดฟ้าดินถล่มดังที่กล่าวนี้ เราก็ไม่เคยคาดเคยคิด ก็มาเป็นขึ้นในหัวใจของเรา สว่างกระจ่างแจ่มครอบโลกธาตุไปหมดจนอัศจรรย์ตัวเอง มันก็เป็นขึ้นแล้วในหัวใจของเรา เป็นขึ้นแล้วก็เหมือนไม่เป็น เพราะธรรมเป็นความพอดีตลอดเวลา ไม่มีการกวดการถ่วงการผลัดดันอยากให้พูดให้คุย อยากโม้อากโอ้อากอวดไม่มี มีก็เหมือนไม่มี ควรจะทำประโยชน์แก่โลกมากน้อยเพียงไร เราก็ทำตามที่เราเห็นสมควร ธรรมเหมาะสมอยู่แล้วที่จะออกทำประโยชน์แก่โลกขนาดไหน ธรรมจะออกเองเป็นเอง ๆ ถ้าควรจะหนักเบาขนาดไหน เป็นเรื่องของธรรมซึ่งเป็นความพอดีอยู่แล้ว ออกเอง ๆ เราไม่ตบไม่แต่ง ไม่ไปปรุงไปแต่ง ไม่ไปส่งไปเสริม เหมือนโลกบ้าเรานี้

โลกบ้ามนุษย์เรานี้มันชอบส่งชอบเสริมนะ ทุกสิ่งทุกอย่างมันส่งเสริมไปหมดนั่นละ ในวัดในวาอย่างนี้ดูเอา นี้ดูเอา ตกแต่งขึ้นมาให้หรูหราฟูฟ่าสวยงาม เดินขึ้นมาจะหกล้มมันลื่น มันปุกระเบื้องพาพาแม่อะไรเราก็ไม่ทราบแหละ พระพุทธเจ้าไม่เคยเห็นว่าพาปุกระเบื้อง แต่ลูกศิษย์ตถาคตมันแก่ เดินเข้ามาเงินจะหกล้มนะมันลื่น นี่ละมันหรูหราฟูฟ่า ตกแต่งสิ่งนั้นให้สวยให้งามให้ทันสมัย มันสมัยของกิเลสทั้งนั้น ไม่ใช่สมัยของผู้ทำความเพียรเพื่อชำระกิเลสตัวสกปรกนี้ออกจากใจ นี่มันไปกว้านหากิเลสมาเผาหัวใจนะ

การก่อการสร้างสรรค์ทำอะไรต้องสร้างความวุ่นวาย เป็นหน้าที่ของกิเลสทำงาน เสียทั้งนั้น ธรรมไม่ได้ทำงานเลย ทางจกรม ที่นั่งสมาธิภาวนา นั้นเป็นที่ทำงานของพระ เตินจกรมชำระกิเลส ตัวสกปรกตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายภายในใจนี้ ผลของมันคือความเป็น ฟืนเป็นไฟเผาไหม้หัวใจของพระของเณรของเราทุกคน ให้มันกระจายออกไป ๆ ด้วยการ เตินจกรม มีสติตั้งบังคับใจตัวเองให้ดี นั่งสมาธิดูหัวใจ ตัววุ่นวายอยู่ที่หัวใจจะ โลกเขาไม่ได้วุ่นวายอะไรนะ มันวุ่นวายที่หัวใจของมนุษย์หัวใจของพระของเณรเรา นี้ ต่างหาก

อริฐเป็นอริฐ ปูนเป็นปูน ทรายเป็นทราย ปลุกขึ้นก็ห้องก็หับก็ชั้น มันก็เป็นอริฐเป็น ปูนก็ห้องก็หับไปเท่านั้น ไม่ได้เห็นวิเศษวิโสอะไร ปูน หิน ทราย เหล็กหลา เอาขึ้นไปไว้ บนจรวดดาวเทียม มันก็เป็นอริฐเป็นปูนเป็นหินเป็นทรายอยู่บนจรวดดาวเทียม ไม่ได้ เป็นของเลิศเลออะไรยิ่งกว่าธรรมครองใจนะ นี่ละพวกพระเรานี้ยิ่งวังวุ่นหาแต่เรื่อง สกปรกโสมนอันเป็นเรื่องของกิเลส เข้ามาพอกหัวใจ ถ้ามสมาธิเป็นยังงไรไม่รู้เรื่อง ถ้าม ปัญญาเป็นยังงไรไม่รู้เรื่อง ถ้ามวิมุตติหลุดพ้นไม่รู้เรื่อง แม้ที่สุดศีลมีอยู่ในหัวใจอยู่ใน หัวใจเส้นของพระก็ศีลก็ตัวก็ไม่รู้

หรือครองตั้งแต่ผ้าเหลืองอวดตัวว่าเป็นพระ มานะทิฐิจรดฟ้าแข่งญาติแข่งโยม แข่งประชาชนอยู่ เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มศาสนาเราก็อบไม่ได้นะ เพราะกิเลสมันกอบ มันโกยเอาทุกอย่าง ไม่มีหิริโอตตปปะในหัวใจเลย ศีลก็จะมีได้ที่ไหน คนเราเมื่อไม่มี หิริโอตตปปะความสะดุ้งกลัวต่อบาปแล้ว ย่อมทำลายได้ทั้งศีลทั้งธรรมทุกประเภทไม่มี อะไรเหลือ กลายเป็นพระศีระษะตันไปหมด เอายศถาบรรดาศักดิ์มาพอกบนศีระษะ มา ใส่บนศีระษะ เป็นดินเหนียวติดหัวแล้วว่าตัวมีหงอน

อาตมาเป็นสมุห์นะโยม อาตมาเป็นใบฎีกานะโยม เอาความดีไปไว้กับสมุห์กับ ใบฎีกานะ ไม่ได้เอามาไว้ในความดีในตัวเองด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ศรัทธา ความเพียร ชำระกิเลสนะ เอาความดีไปไว้บน อาตมาเป็นพระครูนะโยม อาตมาเป็นเจ้า ฟ้าเจ้าคุณนะโยม ฟาดขึ้นสูงขนาดไหน สุดท้ายก็ย้อนมาหาหลวงตาบัว ซึ่งอยู่ใน ท่ามกลางดินเหนียวติดหัวนี้แหละ อาตมาเป็นพระราชญาณวิสุทธิโสภณนะ หลวงตาบัว นี้เป็นพระราชญาณวิสุทธิโสภณแล้วนะโยม ๆ ไปอย่างนั้นนะ มันเอาความดีไปไว้กับยศ ถาบรรดาศักดิ์ ให้กิเลสหลอกไปไว้โน้น องค์กรันได้ชั้นนั้น องค์กรันได้ชั้นนี้ องค์กรันชั้นนั้น ไปดิบไปดีอยู่กับกระดาดดินสอกับชื่อกับนาม มันไม่ได้เอาความดีเข้าสู่หัวใจเรานี้ นะ กิเลสมันหลอกให้ไปดีอยู่นอก

ใครมาก็เอาภายนอกมาหลอกกัน ภายในไม่เห็นมีใครเอาออกมา ว่าศีลของข้า เป็นอย่างนั้น ข้ามีศีลบริสุทธิ์ ตั้งแต่บวชมาข้ามีหิริโอตตปปะสะดุ้งกลัวต่อบาปตลอด

ความสำรวมระวังศีลเข้าเป็นหนึ่งในตัวเอง สมาธิเข้าก็เต็มหัวใจเพราะเข้าภาวนาตลอดเวลา เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา อิริยาบถทั้งสี่เข้ามีสติบังคับจิตใจของเข้าตลอดเวลา กิเลสตัวไหนมาพัดกัน ๆ ตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งถึงหลับ เข้าขึ้นบนเวทีไม่มีลง ไม่มีกรรมการแยก ถ้ากิเลสไม่พัวเข้าต้องพัว ด้วยความเพียรของเข้าโดยถ่ายเดียว อย่างนี้ไม่ค่อยเห็นมีกันนะ

สมาธิเข้าเต็มหัวใจ ความสงบเย็นเข้าไม่ต้องไปหาจากดินฟ้าอากาศ ตึกกรมบ้านช่อง ยศถาบรรดาศักดิ์ เงินทองข้าวของที่ไหนแหละ เข้าหาในหัวใจของเข้า สมาธิเพียงเท่านั้นเข้าก็พอกินแล้ว พออยู่พอกิน ความอดความอึดความกินอยู่ปุวย เพียงอาศัยญาติโยมเขาไปวันหนึ่ง ๆ สำหรับเยียวยาธาตุนั้น อุตมาพอแล้วหรือเข้าพอแล้ว ศีลธรรมเต็มหัวใจเข้านี้ เป็นอาหารอันโอชะ อยู่สบาย มีดแจ่งเท่านั้น เกิดมาในโลกอันนี้ไม่เห็นมีอะไรวิเศษวิโส ความวิเศษวิโสอยู่กับหัวใจนี้ต่างหากที่ชำระกิเลสได้ ความสะอาดอยู่ที่ตรงนี้ ความสงบสุขเย็นใจอยู่ที่ตรงนี้

ถ้าพูดถึงเรื่องปัญญาที่กระจายออก กิเลสมีเท่าไรทั้งหมด ๆ ด้วยอำนาจของปัญญา ปัญญาเป็นชั้น ๆ ปราบปรามกิเลสเป็นชั้น ๆ ภูมิ ๆ จนกระทั่งมหาสติมหาปัญญาฟาดกิเลสพัวพินาศสาดกระจายลงจากหัวใจหมดแล้ว จิตสะเทือนโลกธาตุ เพราะกิเลสขาดสะบั้นลงจากใจ เข้าเต็มหัวใจหมดแล้ว อย่างนี้เราอยากพัวเหลือเกินนะ จากนักบวชนักปฏิบัติเรา

น้ำมันตั้งแต่ว่า อุตมากำลังสร้างกุญเญโยม อุตมากำลังสร้างโบสถ์นะโยม อุตมากำลังสร้างศาลาโยม อุตมากำลังทำถนนเข้าวัดนะโยม อุตมากำลังปูอิฐปูพื้น เลื่อมพัว ๆ เข้าที่ศาลาโยม โยมจะได้ที่บาท โยมนั้นได้ที่บาท เอามาทำนี้ให้เรียบราบ สวยงาม สวยงามน้ำมันอะไรประสาอิฐ น้ำมันขุดขึ้นที่ไหนมันก็คืออิฐนั้นแหละ คือปูนนั้นแหละ มันสง่างามอะไรที่ไหน มันกำลังเป็นบำพระกรรมฐานเราเวลานี้ พระลูกพระหลานให้พากันพินิจพิจารณานะ หลวงตาตายแล้วไม่มีใครเทศน์อย่างนี้นะ เราจะเทศน์ในวงที่ควรเทศน์ วงที่ไม่ควรเทศน์ปล่อยมัน จะไปไหนช่างพ่อช่างแม่มันเราไม่สนใจกับมัน เราจะพูดเฉพาะคนที่จะเป็นสารประโยชน์เท่านั้น ที่ไม่เป็นสารประโยชน์ยกโคตรมาเราก็ก็นอนมัน

ให้พัวเอานะ ศาสนาเป็นเครื่องชำระจิตใจ ตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายอยู่ที่หัวใจนะ ความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี สิ่งเหล่านั้นเขาไม่มีเจริญมีเสื่อม อิฐเป็นอิฐ ปูนเป็นปูน ทรายเป็นทราย ดึกเป็นดึก โบสถ์เป็นโบสถ์ วิหารเป็นวิหาร ถนนหนทางราบรื่นดีงามเป็นสิ่งเหล่านั้นต่างหากไม่ได้เป็นความสุขความเจริญและความเสื่อม เหมือนจิตใจที่ปล่อยตัว ไม่ได้สำรวมระวังนี้เลย เรื่องความเสื่อมอยู่ที่นี้ อยู่ที่จิตใจ ความรกรุงอยู่ที่จิตใจ ฟิน

ไฟความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ซึ่งเป็นตัวพินตัวไฟเผาไหม้อยู่ที่จิตใจ รกรุงรังอยู่ที่จิตใจ ให้พากันชำระจิตใจนี้ให้ดี

นักบวชเรานี้ตามแบบแผนของพระพุทธเจ้า เราก็ดำเนินตามตำรับตำราตามแบบแผนตำรับตำราทางให้พระลูกพระหลานทั้งหลายฟังอย่างไม่สะทกสะท้าน เพราะตำราเป็นอย่างนี้ เราก็ดำเนินปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถของเราอย่างนี้ เราไม่ได้ไปสนใจในเวลาออกปฏิบัติ จะว่าคุยก็ว่า เราเอาความจริงออกมาพูด เราไม่เคยสนใจกับเรื่องการก่อการสำนึกตั้งแต่วันขึ้นเวที คือออกจากการศึกษาแล้วเรียนตามอธิษฐานที่เราตั้งไว้ว่าได้เปรียญ ๓ ประโยค เราจะออกปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานโดยถ่ายเดียวเท่านั้น พอจบเปรียญ ๓ ประโยคพร้อม ๆ กันกับนักธรรมก็จบชั้นเอก ได้พร้อมกันในปีเดียวกัน นักธรรมเอกกับเปรียญ ๓ ได้ปีเดียวกัน

จากนั้นออกเลย ก้าวเข้าสู่เวที เวทีคือถ้ำ เจ็ดมณฑล ป่าช้า ป่ารกชัฏ เรื่อยมาตั้งแต่บัดนั้น พัดกับกิเลสไม่มีวันมีคืนมีปีมีเดือน เอาจนกระทั่งเป็นเวลา ๙ ปีเต็มที่เรตกนรกทั้งเป็นเพราะการพัดกับกิเลส จึงได้ชัยชนะ บนวัดดอยธรรมเจดีย์ นั้นเป็นปีที่เก้าเต็ม ได้ชัยชนะ ชัดกันอยู่เก้าปี อย่างไม่ล้มตามดูเมฆดูหมอกดูวันดูคืนดูอะไรทั้งนั้น มีแต่กิเลสกับธรรมพัดกันอยู่บนหัวใจเรา ได้ชัยชนะขึ้นมาแล้ว จึงได้นำธรรมนั้นมาประกาศสอนโลกด้วยความสง่างามภายในจิตใจ หาทำหนิไม่ได้แล้วในชีวิตของเรา แล้วชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราด้วย เราจะเกิดมาเพียงชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น ต่อไปนี้ความเกิดจะไม่มีแก่เรา

ดั่งที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตรว่า ญาณญจ ปน เม ทสฺสนํ อุตฺปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแก่เราแล้ว อันที่สอง อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเรบอีกแล้ว อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปุณฺณโก บัดนี้ความเกิดความตายอีกเหมือนดั่งที่เป็นมาแล้วนั้น ไม่มีแก่เราแล้ว นี่ท่านแสดงความจริงจากองค์ศาสดาแก่เบญจวัคคีย์ทั้งหลายให้ได้ยินได้ฟังว่า พระองค์เอาพระองค์เองเป็นข้อยืนยันในธรรมข้อนี้

และธรรมทั้งสี่ข้อที่ท่านแสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งหลาย เราจะเป็นเบญจวัคคีย์ทั้งหกเลยจากห้าไป ธรรมเหล่านี้เราได้ครองเต็มหัวใจแล้ว ญาณญจ ปน เม ทสฺสนํ อุตฺปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา ในวันที่ ๑๕ พฤษภาคมนั้น อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ได้หลุดพ้นแล้วในคืนวันนั้นเวลา ๕ ทุ่มเป่งพอดี ความหลุดพ้นของเรานี้ไม่มีการกำเรบอีกแล้ว ก็แน่เรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ไม่เห็นกิเลสตัวใดมาจะมาแห้วว่า ท่านว่าท่านสิ้นแล้ว นี่เห็นไหมกิเลสข้าศึกของท่านกำลังจะตีหน้าผากท่านอยู่นี้ท่านเห็นไหมอย่างนี้ไม่เคยมี กิเลสตัวไหนหงายหมดทั้งโคตรทั้งแซ่ โคตรแซ่ของกิเลสคือ อวิชฺชาป

จรรยา สงขารานี้ โศครุแห่งของกิเลส เราได้เผามันเรียบร้อยแล้วในคืนวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่มเป่งพอดี บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์

ไม่เคยปรากฏกิเลสตัวใดเท่าเม็ดหินเม็ดทรายมาแทรกมาแซงอีกเลย นี่จึงเรียกว่า อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเริบแล้ว อยมนฺตฺติมา ซาติ ก็ประกาศก้องขึ้นในขณะเดียวกันว่า ซาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา และ นตฺถิทานิ ปุณฺณโกโว ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่ต้องกลับมาเกิดอีกแล้ว ก็ประจักษ์กับหัวใจตั้งแต่วันนั้นตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ไม่เป็นอื่นเป็นใดเลย เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าพูด ใครจะฟังก็ฟัง ใครจะเชื่อก็ตามไม่เชื่อก็ตาม ธรรมเป็นธรรม โลกเป็นโลก กิเลสเป็นกิเลส ตัวจอมปลอมตัวลบล้างอรรถธรรมมีเท่าไร มันก็ลบล้างตามวิสัยของมัน ธรรมซึ่งเป็นความจริงมีมากมีน้อยเท่าไรจริงเต็มส่วนของตัวเอง จึงลบล้างกันไม่ได้สำหรับผู้มีธรรมเต็มหัวใจแล้ว

เอากิเลสตัวใดมา อย่างหลงตาบ้วนนี้ตัวเท่าหนูนี้ เวลาให้กิเลสยกทัพมาสามแดนโลกธาตุนี้เราจะฟาดให้แหลกหมดทีเดียว เพราะธรรมเต็มหัวใจเราแล้วครอบโลกธาตุ เห็นกิเลสที่มีอยู่ในแดนโลกธาตุ ธรรมเราครอบกิเลสสามแดนโลกธาตุนี้หมดแล้ว กิเลสตัวใดเก่งให้มาว่าเงี้ยวเลย ก็ไม่เห็นปรากฏที่ไหนมาในหัวใจเรานะ เราจึงกล้านำมาเทศนาว่าการแก้บรรดาพี่น้องทั้งหลาย ด้วยความมองจากลำหญาชาญชัย ไม่มีความสะทกสะท้านในสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุนี้ เพราะหัวใจนี้ครอบหมดแล้ว นี่ละธรรมนี้ที่นำมาทำประโยชน์แก่โลกเรื่อยมา

ปีที่เปิดอกโดยลำดับมากก็คือปี ๔๑-๔๒ ซึ่งเป็นปีที่เรามาหาชาติบ้านเมืองนี้ จำเป็นต้องเปิดปุมหลังของตัวเองออกมา เพื่อเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายว่า มีเหตุผลกลไกอะไรที่มาเป็นผู้นำนี้ หรือเอาหัวชนฝามาหน้าเธอ เราจึงได้เปิดปุมหลังออกมา ตั้งแต่เริ่มแรกปฏิบัติมาจนกระทั่งถึงพืดกับกิเลสขาดสะบั้น ทำประโยชน์ให้โลกเรื่อยมาแล้วก็มายกชาติบ้านเมืองของเราด้วยความเป็นผู้นำ ดังพี่น้องทั้งหลายเห็นนี้ ที่นี้ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่ เพราะความจริงเรานำออกมาหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลือแล้วในพุงของเรา เราจึงได้นำพี่น้องทั้งหลายตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ วาระสุดท้ายเวลาเราตายแล้วยังให้นำเงินเผาศพทั้งหมดนี้เข้าสู่คลังหลวงอีก เราไม่หวังอะไรทั้งนั้น

หลงตาบ้วนตายเขาจะโยนลงเหวหลงตาบ้วนก็ไม่สนใจ เผาไม่เผา ฝังไม่ฝัง เราไม่สนใจกับประสากระดูก มันก็เหมือนกระดูกไถ่นั้นแหละกระดูกคน กระดูกเหมือนกัน ตื่นเต้นหาอะไร แต่นี่พูดถึงเรื่องเมรุ มันเกี่ยวข้องกับคนที่มาอยู่แห่งเวียงวุ่นวาย พวกสกปรกจะมาตีตลาด เราจึงบีบบังคับเอาไว้ อย่างมากให้ทำขนาดนี้เท่านั้นเมรุเรา อย่าให้เลยนี้ เงินที่มาบริจาคทั้งหมดให้ชนเข้าคลังหลวงทั้งหมด เมรุของเราศพของเรานี้จะ

เผาด้วยไฟเท่านั้น ใครมีไฟที่ไหนเอามาเผา พอเท่านั้น จึงทำเป็นแบบฉบับไว้เพียงเท่านั้น เรียกว่าอนุโลมณะนั้น ถ้าธรรมดาแล้วไม่จำเป็น เผากบเผาเขียดเผาไก่ย่างเผา หลวงตาบักก็เผาแบบเดียวกันไม่เห็นยากอะไรเลย แต่นี้คนมันเกี่ยวข้อง โลกเกี่ยวข้อง จึงต้องอนุโลมให้ทำเพียงขนาดนั้น ท่านทั้งหลายได้เห็นอยู่ที่หน้าวัด เมรุหลวงตาบัก

เราก็ไม่ได้แน่ใจกันนะว่าเราจะได้เผาที่เมรุนั้น หรือมันจะตกทวีปไหนก็ไม่รู้ ก็เพราะความตั้งของหลวงตาบักนั้นแหละ จะพาตัวให้ตกลงทะเลทวีปไหนก็ไม่รู้แน่ ถ้าธรรมดาหลวงตาบักแล้ว เมรุไม่เมรุไม่จำเป็น ตายที่ไหนเผาที่นั่นเลย สบาย แต่นี้มันจะเป็นไปไม่ได้เพราะกระแสของโลกมันมาก เราก็ต้องอนุโลมตามอย่างนั้นแหละ ดังที่กล่าวให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

นี่เมรุของหลวงพ่อบ้านนี้ก็เหมือนกัน อย่าหุหุหุพู่ฟ้าจนเกินไป ให้ทำแบบฉบับลูกศิษย์มีครู พระพุทธเจ้าไม่หุหุหุพู่ฟ้าในเรื่องศพเรื่องเมรุ ท่านให้หุหุหุพู่ฟ้าในศีล ในสมาธิ ในปัญญา ศรัทธา ความเพียร ในมรรคผลนิพพาน ด้วยการเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา นี่เป็นความหุหุหุพู่ฟ้าตามแนวทางของศาสดาองค์เอกของเราพาดำเนินมา ให้เรามีความหุหุหุพู่ฟ้าในทางนี้ อย่าไปหาหุหุหุพู่ฟ้าแบบโลก ๆ สงสารหาประมาณไม่ได้ พวกนี้ไม่มีประมาณนะ หุหุหุพู่ฟ้าไม่มีประมาณ โลกหาประมาณไม่ได้ แต่ธรรมมีประมาณ ให้เอาธรรมเป็นขอบเป็นเขต การเผาศพเผาเมรุนั้นก็เป็นธรรมดาให้ทำพอเผากันได้เท่านั้น

อย่างท่านสิงห์ทองตาย เราเป็นเจ้าของเผาศพเผาเมรุ เพราะเราเคยบอกไว้แล้ว ตั้งแต่ยังไม่ตาย ได้บอกกับท่านสิงห์ทอง เราก็พิจารณาว่าท่านสิงห์ทองนี้จะเป็นผู้ทำประโยชน์ให้โลกได้พอประมาณ เพราะฉะนั้นเราจึงมอบศพให้ ท่านสิงห์ทอง เวลาผมตายนี้ให้ท่านเป็นผู้เผาศพผมนะ ได้บอกชัด ๆ เลย เวลาท่านตายผมจะเผาศพท่าน แต่สุดท้ายท่านก็ตายก่อนเรา เราจึงไปเป็นเจ้าของภาพเผาศพ การเผาศพท่านสิงห์ทองเราเป็นคนไปชี้ให้ เมรุไม่ได้มีอะไรพอกพูนหุ ๆ หุ ๆ พู่ ๆ ฟา ๆ ให้ทำที่นี่ เอ้า ทำที่นี่ให้เตียนโล่งลงไปแล้วเอาฟืนมากอง เราเป็นคนไปชี้บอก ทำอย่างนั้น เผาอย่างนั้นเผาท่านสิงห์ทอง

ท่านสุพัฒน์ก็เหมือนกัน เพราะอันนี้ก็ปลุกศิษย์ ออกมาจากวัดป่าบ้านตาดด้วยกัน เราเป็นเจ้าของเผาศพด้วยกันทั้งสอง จึงทำแบบสงบเรียบเลย ไม่มีการโฆษณาการบริจาคนั้นท่านห้ามเด็ดขาด การบริจาคนั้นใครมีศรัทธาเขาก็มาบริจาคนั้นเอง แต่ตั้งขั้นรับบริจาคนั้นท่านห้ามเด็ดขาด ใครมีศรัทธาอยากบริจาคนั้นก็แล้วแต่เขา บอกอย่างนั้น การโฆษณาห้ามเด็ดขาด เพราะฉะนั้นในงานทั้งสองที่เราเป็นเจ้าของศพนี้ จึงไม่มีคำโฆษณาว่ากล่าวอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่มี แต่การบริจาคนั้นก็เป็นอภัยภัยของเขาตั้งที่เปิดทาง

ไว้เรียบร้อยแล้ว นี่เราเป็นเจ้าของเผาศพเผาอย่างนี้ ครั้งพุทธกาลก็เป็นอย่างนั้น เอาแบบแผนตำรับตำรามากางให้พี่น้องชาวไทย ภิกษุสามเณรเราได้ดูเป็นคดีตัวอย่าง ไม่ได้หุรหุราฟุฟานะ

พระพุทธเจ้านิพพานก็เจ็ดวันถวายพระเพลิงท่าน พระสงฆ์สาวกนิพพานที่ไหน ๆ ในตำราไม่ค่อยกล่าวถึงเลย เพราะท่านตายอย่างสบาย ๆ ของท่าน องค์ไหนพอแก่กาลเวลาแล้ว ท่านก็เข้าไปในป่าในเขาไปตายที่นั่น ๆ เสียบ ๆ ไปเลย ไม่ได้หุรหุราฟุฟาอย่างพวกเรา พระองค์หนึ่งตายนี้ โอ๊ย ประกาศลั่นทั่วประเทศไทย องค์นั้นตาย องค์นี้ตาย สมุห์ตาย ไบฎีกาตาย พระครูตาย เจ้าคุณตาย ยิ่งเจ้าคุณบัวตายแล้วยิ่งจะไปใหญ่ นะ เราคาดเอาไว้ไม่ผิดแหละ มันกระเทือนทั่วประเทศไทย มันกระเทือนตั้งแต่ลม ๆ แล้ง ๆ หาเนื้อหาหนังไม่ค่อยมี ให้มันเป็นเนื้อเป็นหนัง

ตายที่ไหนตายไปเถอะไม่ได้ยากอะไรเลย คนมีอรรถมีธรรมแล้ว ตายแล้วไม่ต้องนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา หลวงตาองค์นี้ตายแล้วไปไหนนา ถ้ามาถามอย่างหลวงตาบัวนี้ หลวงตาบัวบอกแล้วว่า เวลาหลวงตาบัวตายนี้อย่านิมนต์พระมากุสลาณะ เรากุสลาเราพร้อมทุกสิ่งทุกอย่างแล้วตั้งแต่มายังไม่ตาย เมื่อยังมีผู้มาถามว่า กุสลา ธมฺมา หลวงตาบัวตายแล้วไปไหนนา เราจะตอบทันทีแม้จะอยู่ในหีบศพก็ตาม จะตอบมาทันทีว่าไปสันพร้านี้จะว่ากัน กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา หลวงตาบัวตายแล้วไปไหนนา ไปสันพร้านี้เราจะว่าอย่างนั้น จะตอบอย่างนั้นนะ พวกบัลมปาก มันตื่นปากตื่นลมตื่นแล้งกัน

อันนี้การเผาศพก็อย่างว่านั้นนะ เมรุให้ทำพอประมาณเท่านั้น ถึงจะพุนดินไม่พุนดินไม่จำเป็นอะไรแหละ ขอให้ทำที่เรียบ ๆ นั้นละคือความเหมาะสม ความถูกต้อง ความดีงามของธรรม โลกเอาอันนี้เป็นประมาณ โลกจะมีประมาณ การอยู่การกินการใช้ การสอยจะไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเป็นบ้ากันไปทั่วบ้านทั่วเมือง เอาแบบเอาฉบับของพระพุทธเจ้าไปใช้ พอดิบพอดี นี่ละธรรมมีประมาณ เพราะฉะนั้นการเผาศพเผาเมรุ ผู้ตายท่านก็มีแบบมีฉบับของท่าน มีธรรมมีวินัยปกครองท่านเรียบร้อยตลอดมา เวลาท่านตายไปแล้วก็อย่าให้ไปทำเลอะ ๆ เทอะ ๆ เผาศพเผาเมรุเรียไรเงินยุ่งไปหมด ใช้ไม่ได้ นะ

ให้ทำเรียบ ๆ เอ้า มีอะไรทำเรียบ ๆ แล้วก่อฟืนขึ้นมา ยกคันดินขึ้นสักหน่อย พอพืนน้ำแล้วก่อฟืนขึ้นมาให้งามตา พอดีพืนภัยคือน้ำ แล้วเผาที่นั่น นี่เป็นความสวยงามมากทางด้านอรรถธรรม แล้วยังเป็นการประกาศก้องให้พี่น้องชาวพุทธเราได้ทราบ ว่า ความหุรหุราฟุฟานั้นคือทางแห่งความฉิบหายของเราของชาติบ้านเมือง อย่านำมาใช้ในวงงานครอบครัวของตน ตลอดวงราชการต่าง ๆ อย่างนำมาใช้ความหุรหุราฟุ

ฟ้า เป็นอันตรายต่อส่วนรวม ให้ทำพอดิบพอดี อยู่พอดิกินพอดีใช้สอยพอดี ทุกสิ่งทุกอย่าง ให้มีความพอดีพอดี ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เหมือนทำเมรุนี้พอดี ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ไม่เป็นบ้าเมรุ พวกเข้ใจนะ นี่เราสอนอย่างนี้

แต่การที่จะเผาศพนั้นจะเอาระยะเวลาใดให้พิจารณาอีกทีหนึ่งนะ เรายังไม่กำหนดวันให้ ให้ลงกันเสียก่อน แต่ที่จะตองไปเป็นปีเป็นเดือนเราไม่ยากฟัง ดีไม่ดีอาจไม่มาเผาศพนี้ก็ได้ เมื่อขัดต่อธรรมแล้ว เราถือธรรมก็ขัดต่อเราด้วย ถ้าเป็นธรรมแล้วถึงไหนถึงกันเลย เราไม่มีคำว่าสูงกว่าต่ำ ตรงไหนเป็นธรรมเราจะเข้าตรงนั้น ถ้าตรงไหนสกปรกรกรุงรัง จะเอาสมบัติแดนฟ้าแดนสวรรค์มาประดับร้านหลอกลวงเรา เราก็กี่ไม่ไป ให้พากันเข้าใจอย่างนี้ก็แล้วกัน

วันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อน เอาละพอ เหนื่อยแล้ว

พูดท้ายเทศน์

หลวงพ่อบรรณท่านก็ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านช่วยเหลือชาติบ้านเมืองน้อยเมื่อไร เป็นล้าน ๆ ล้าน ๆ ทั้งเงินสดทั้งทองคำ รวมศรัทธาญาติโยมทั้งหลายแถวใกล้แถวไกล มาเป็นกำลังกันแล้วก็ยกไปถวายวัดป่าบ้านตาด เพื่ออุ้มชาติไทยของเรา ท่านบำเพ็ญมา มากต่อมากนะ นี่ทราบที่ท่านยังเสี่ยงภัยกับบรรดาลูกศิษย์ลูกหาศรัทธาญาติโยมอีกกว่า เวลาท่านตายไปแล้วก็ให้พยายามชวนช่วยหลวงตาต่อไป เราก็คืออนุโมทนาด้วย

เมื่อวานนี้ก็ไปพบเจ้าคุณสมานอยู่ที่วัดโพธิ์ฯ บอกว่าหลวงพ่อนี้เพียบเต็มที่แล้ว พอมาก็ทราบข่าวว่าเสีย เรื่องการเป็นการตายนี้มีทั่วไปในโลกธาตุ เกิดกับตายเป็นอันเดียวกัน เกิดจากร่างกายอันเดียวกัน เกิดแล้วความตายมาพร้อมกันเรียบบร้อยแล้ว จึงไม่เป็นของแปลก มันแปลกตั้งแต่ตายดีหรือตายชั่วเท่านั้น ถ้าคนดีแล้วตายดีไปดี ถ้าคนชั่วตายแล้วจม ต่างกันเท่านั้นเอง

การทำเมรุก็ทำกันไปเถอะ อย่าหุหุหุฟูฟู่ฟู่ก็แล้วกันมันผิดแบบกรรมฐาน ผิดแบบพระพุทธเจ้าพาดำเนิน แบบกิเลสตีตลาดไม่มีประมาณนะ กิเลสตีตลาดนี้เร็วที่สุด มองไม่ทัน พวกตาฝ้า ๆ ฟาง ๆ อย่างพวกเรานี้มองไม่ทัน กิเลสมาซึ่รดหัวก็ยังไม่มองอีกนะ จนซึ่กิเลสมันไหลลงมาจุมก เอ้ นี่มันมาจากไหนเหม็น ๆ ยังจับมาดมอีก มันไ้ขนาดนั้นนะพวกเรา กิเลสซึ่รดหัวไม่รู้ ทางพระพุทธเจ้าเป็นยังงิ่ไม่มอง ถ้าธรรมแล้ว จับปั้บตันที่รู้ทันที กิเลสออกกลมายาใด ธรรมนี้จะรู้ทันที ๆ เพราะธรรมเหนือกิเลส ไม่เหนือฆ่ามันไม่ได้ เมื่อเหนือมันแล้วมันออกแง่ไหนเห็นหมดเลย จึงเรียกว่าโลกุตรธรรม แปลว่า ธรรมเหนือโลก คือเหนือกิเลสนั่นเอง

เรื่องกำหนดเวลาเผาให้พากันกำหนดเสีย อย่าให้ยาวนานจนเกินไป ทางนี้เหมาะสมเมื่อไร ควรที่จะกำหนดวันไหนแล้วให้กำหนดเลย อย่าไปเอาเท่านั้นปีเท่านั้น

เดือน หลวงตาบัวตายแล้วเราถึงเผาศพกันนะประกาศอย่างนั้น ศพหลวงตาแนตายนี้อย่างนี้ ยังต้องรอเสียก่อน ต้องหลวงตาบัวตายเสียก่อนแล้วเราถึงเผาศพตามหลังท่าน อย่างนี้ อย่าได้ทำให้เราไม่เห็นด้วยเลย สมควรเมื่อไรให้ทำ ลูกศิษย์มีครูต้องฟังเสียงครู ครูคือ ศาสดา คือคำสอนของศาสดา แนวทางของศาสดา นี้เรียกว่าเป็นแนวทางที่เหมาะสม ราบรื่นดีงาม ถ้าแนวทางของกิเลสตีตลาดแหลกลมหตหาประมาณไม่ได้เลย

ขอโอกาสทำวัตรคาวระหลวงตาด้วยครับ มาคารวะอะไร ไม่ได้มาทักหม้อทักไหกันพอจะเป็นโทษเป็นภัย มาสั้มาคารวะอะไร แบบแผนก็มี ถ้ามีความผิดพลาดกัน ยอมรับโทษแล้วก็ขอขมาว่าตัวผิด ผู้ที่ถูกก็ให้อภัยโทษก็เท่านั้น นี้อยู่ ๆ ก็มา อาจารย์เยปมาเทน สันพร้านี้เราว่าจั้นเลย มันอะไรกัน พอก้าวเข้ามาวัด อาจารย์เยปมาเทน แล้วยังไม่เข้ามาถึงวัดนะ มันพวกบ้าว่าจั้นเลย เราไม่อยากเป็นบ้า เราไม่ได้สอนคนให้เป็นบ้า จึงต้องเตือนเอาไว้ นี้อะไร อาจารย์เย นะนี่ถ้าไม่เตือนไว้ พวกบ้ามันเป็นอย่างนั้นละ เราไม่ได้เอาโทษเอากรรมกับใคร อย่างเขามาทำโทษกับเรา เราก็ดูเฉย เราไม่ได้เอาโทษให้เขา เพราะโทษเป็นของน่ารังเกียจ เราจะเอาโทษจากเขายังไงเราก็ไม่เอา เขาก็ไม่เอา ปล่อยกันไปตามเรื่องของมันเท่านั้นเอง เรียกว่าให้อภัยกันตลอด

เอาละพอ ที่นี้จะไปละ